

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4337/2023
07.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Вулетић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Пионир“ из Старог Жедника, чији је пуномоћник Љубица Вигњевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4861/22 од 11.04.2023. године, у седници већа одржаној 07.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4861/22 од 11.04.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4861/22 од 11.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 275/2021 од 28.09.2022. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиље делимично усвоји. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од 01.02.2018. године до 01.02.2021. године исплати 63.388,00 динара на име главног дуга, као и износ од 17.994,62 динара на име обрачунате затезне камате на главни дуг од дана доспелости до 31.07.2022. године, као и затезну камату на главни дуг од 01.08.2022. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од 01.01.2018. године до 01.02.2018. године исплати износ од 1.690,00 динара на име главног дуга, као и износ од 749,59 динара на име обрачунате затезне камате на главни дуг од дана доспелости до 31.07.2022. године, као и затезну камату на главни дуг од 01.08.2022. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 118.960,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4861/22 од 11.04.2023. године, жалба тужене је делимично усвојена, па је решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди преиначено, тако што је одбијен захтев тужиље за

накнаду трошкова поступка преко износа од 118.672,00 динара са припадајућом каматом, док је у преосталом делу жалба тужене одбијена и првостепена пресуда потврђена у преосталом усвајајућем делу. Одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка с предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом обавезана је тужена да исплати тужиљи накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у локалу, у месту Стари Жедник, у ситуацији када је због удаљености од места становања до места рада (... – Стари Жедник), тужиља имала стварне и оправдане трошкове превоза, а тужена је тужиљи плаћала трошкове међуградског превоза, али не и трошкове превоза у локалу, у месту Стари Жедник, које је плаћала запосленима са пребивлаштем у Старом Жеднику. О овом праву тужиље и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили правилном применом одредбе члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник Републике Србије“ број 21/2015), који не захтевају ни ново, нити другачије тумачење. Насупрот наводима ревизије, Закон о платама у државаним органима и јавним службама не регулише право запослених на накнаду трошкова превоза ради доласка на рад и одласка са рада, а нема места ни примени Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника имајући у виду да се одредбе наведене Уредбе односе на државне службенике и намештенике, у коју категорију запослених не спадају запослени у основним школама, сходно члану 14. став и 2 Закона о основама система образовања и васпитања ("Сл. Гласник РС, бр. 88/17...6/20). Побијана другостепена пресуда не одступа од судске праксе по питању права запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада. Она је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, по коме је суштина права зајемченог чланом 118. став 1. тачка 1. Закона о раду да се запосленом исплати надокнада за трошкове превоза од места становања до места запослења, ако због раздаљине између тих места запослени те трошкове евидентно има. Опредељење законодавца да се висина накнаде призна у висини цене превозне карте у јавном саобраћају истовремено не значи да је коришћење средстава јавног превоза законом прописан услов за остваривање права запосленог на трошкове превоза, и да је законом то право ускраћено запосленима који превоз до радног места обезбеђују на други начин (својим возилом, такси возилом и слично). Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 01.03.2021. године ради накнаде штете, а вредност предмета спора је 63.388,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра, то је Врховни суд оценио да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић